

2. velikonoční neděle

VSTUPNÍ ANTIFONA 1 Petr 2,2

Jako novorozené děti žádejte duchovní, nefalšované mléko Božího slova, abyste jím rostli ke spáse. Aleluja.

Nebo:

Otevřete své srdce, radujte se ze své slávy a vzdávejte díky Bohu, neboť on vás povolal k nebeskému království. Aleluja.

Uvedení do bohoslužby A

Už máme týden po velikonocích a jsme zase v kole všednodenních povinností a obyčejných starostí. Ale teď po zážitku velikonoc má to vše být přece jen jiná a snadnější, lehčí a radostnější. Vždyť Zmrtvýchvstalý, náš živý Pán, je s námi dál po celý rok ve svém evangeliu a ve svátostném pokrmu Eucharistie. Obráťme se k němu tedy o pomoc s celým svým srdcem.

Nebo:

První čtení velikonočních nedělí jsou vybrány ze Skutků apoštolů. V nich nacházíme povzbuzující zprávy o životě, vzrůstu a svědectví prvotní církve, kde potkáváme radostné a vzkvétající společenství žijící ve světle Kristova zmrtvýchvstání. Naproti tomu dnes budeme číst příběh z evangelia svatého Jana, který nám zprostředkovává pochybnosti osamělé víry Ježíšova apoštola Tomáše. Prostřednictvím biblických textů máme neustále před očima celou skutečnost Velikonoc, totiž smrti a vzkříšení Krista. Na symboly Kristovy oběti, jeho rány na ruku, nohu a v boku, se jako společenství díváme z pohledu vítězství, vybaveni darem jeho svatého Ducha. Od Tomášova osamocení v nevěře vedoucí ke smrti se skrze dotek dostáváme k úžasnému vyznání velikonoční víry. Tento zázračný přechod se může uskutečnit jen díky nekonečné trpělivosti a milosrdenství našeho Pána. Abychom mohli slavit Eucharistii se vzkříšeným Pánem a našimi bratřími a sestrami, pohlédněme pravdivě na vlastní minulost a s lítostí vyznejme naše nedostatky.

Uvedení do bohoslužby B

Před týdnem jsme slavili svátky Zmrtvýchvstání Páně. Po nich začal zase všední život. Dnešní liturgie nám chce připomenout, že velikonoce má mít své místo a své pokračování v celém našem životě. Zmrtvýchvstalý Ježíš chce jít s námi. Zde se s ním máme nyní setkat ve společenství víry při eucharistické hostině. Aby se Pánu mezi námi líbilo, odřekněme se lítostí svých hříchů.

Nebo:

Padesát dní od velikonoční neděle k neděli svatodušní se má slavit s radostí a jásotem jako jediný sváteční den, přímo jako jedna velká neděle. Věřící o Veliké noci obnovují své křestní závazky, i když se nekřtí. Velkou nocí začíná velká doba padesáti svátečních dní Páně, o nichž se v liturgii čte jen z Nového zákona. Celá velikonoční doba je oktávem oktávů, jakousi velkou nedělí. Jejím

vyvrcholením je svátek letnic. Dejme se radostnou atmosférou zkušeností prvotní Církve oslovit a připravme se na setkání se zmrtvýchvstalým Pánem, který přináší jistotu a pokoj všem pochybujícím.

Uvedení do bohoslužby C

Vítám vás velikonočním pozdravením zmrtvýchvstalého Pána: Pokoj vám!

Čím je neděle pro celý týden, tím jsou velikonoce pro celý rok. Světlo vzkříšeného Pána osvěcuje celý rok, celý náš život. Každá nedělní bohoslužba je nám památkou smrti a zmrtvýchvstání Páně: Kristus žije, my můžeme žít s ním a v něm. Poprosme o sílu ke stálému přemáhání našich nejistot a pochybností: Pane, smiluj se!

Nebo:

Evangelia této a příští neděle vypravují o zjeveních Zmrtvýchvstalého. Boží trpělivost najde každého nevěřícího a pochybujícího Tomáše, který se chce přesvědčit o Kristově smrti a vítězství. Bůh se nepochybně dá poznat poctivě hledajícím. Dnešní evangelium je mimo jiné také obrazem dějin kterékoli duše prožívající pochybnosti, požadující důkazy a ujištění ze strany Boha. Hledání a růst ve víře je nepochybně úkolem každého pokřtěného i celého křesťanského společenství. Vstupme do liturgie tohoto dne s novou ochotou dát se formovat a vychovávat ve škole Boží trpělivosti a lásky, abychom se stávali více věřícími.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, ty o Velikonocích vždy znovu oživuješ víru svého lidu; prosíme tě: opatruj a upevňuj v nás, cos nám daroval, ať všichni stále hlouběji chápeme, co to pro nás znamená, že jsme byli obmyti křtem, znovuzrozeni z Ducha svatého a vykoupeni krví tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Petrovo letniční kázání mělo velký účinek: ti, kdo jeho slovo přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí. Tak vznikla první církev, která se inspiruje komunitou, jež se scházela k modlitbám před letnicemi. Velký důraz se zde klade na společenství: společné učení, společná bohoslužba a společný majetek. Tento souhrn je nápadnou aplikací Pavlovy teologie o Církvi jako Kristově těle. Takové živé společenství bylo skutečně zpřítomněním vzkříšeného Krista, a proto přitahovalo další lidi. Pro první generaci křesťanů znamenala víra, že Ježíš žije, opravdovou změnu celého života. Poslouchejte zprávu, jak žili a srovnávejme to s naším životem.

1. ČTENÍ Sk 2,42-47 *Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Křesťané setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení.

Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 118,2-4.13-15.22-24 **Odp.: 1**

Odp.: Děkuje Hospodinu, neboť je dobrý, - jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.

Nechť řekne dům Izraelův: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ - Nechť řekne dům Árónův: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ - Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Odp.

Vrazili do mě, abych padl, - avšak Hospodin mi pomohl. - Hospodin je má síla a statečnost, - stal se mou spásou. - Jásot ze spásy - zní ve stanech spravedlivých.

Odp.

Kámen, který stavitelé zavrhli, - stal se kvádrem nárožním. - Hospodinovým řízením se tak stalo, - je to podivuhodné v našich očích. - Toto je den, který učinil Hospodin, - jásejme a radujme se z něho!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

První Petrova epištola je adresována pronásledovaným pohanokřesťanům z provincií Malé Asie. Začíná hymnickým chvalozpěvem, který vyjadřuje radost a vděčnost za dary přijaté křtem. Znovuzrození je počátkem oslavení a života v plnosti. Již přijatý dar spásy je nadějí na dědictví skvělé a trvalé, které nepomíjí na rozdíl od pozemského života či od hodnot tohoto světa. Toto dědictví nám náleží jakožto Božím dětem. Naděje na takové dědictví není prázdná, ale živá, protože je založena na živém Kristu. Pohled na tuto skvělou budoucnost je posilou k překonání současných těžkostí a zkoušek. Zde se obráží všechna

vroucnost a všechen zápal prvotní víry. Poslouchejme pozorně, vždyť je psán i nám.

2. ČTENÍ 1 Petr 1,3-9 *Bůh nás znovu zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Bud' veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době.

A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 20,29

Aleluja. Protože jsi mě uviděl, Tomáši, uvěřil jsi, praví Pán; -
blahoslavení, kdo neviděli, a uvěřili. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Evangelní perikopa obsahuje dvě zjevení Vzkříšeného: prvního dne v týdnu jedenácti učedníkům bez Tomáše a týden nato Tomášovi spolu s ostatními učedníky. Na Tomášovi je nápadné, že nepřijímá zvěst ostatních apoštolů a klade si podmínky pro uvěření. Ježíš však zná myšlenky i srdce člověka a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází. Proto poskytuje Tomášovi znamení, které ho přivádí k vyznání víry a ke klanění. Jeho slova nejsou jen uznáním Ježíšova božství, ale uzavřením smlouvy: Tomáš přijímá Ježíše jako svého Boha a Pána.

EVANGELIUM Jan 20,19-31 *Za týden přišel Ježíš zase.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložit svůj prst na místo hřebů a nevložit svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

O NEVĚŘÍCÍCH TOMÁŠÍCH

Kdybych se vás zeptal, o čem dnes bylo evangelium, jistě byste bez rozpaků odpověděli: „Přece o nevěřícím Tomášovi.“ Nevěřící Tomáš, vlastně bychom mu tenhle trochu ponižující titul dávat neměli. Copak se nechoval přesně tak, jak se chováme my? Tomáš nechtěl vlastně nic víc, než se dostalo ostatním apoštolům. Jim se Pán Ježíš ukázal. Tomáš ho chtěl také vidět dřív než uvěří. To my máme vždy chtít také: nebýt lehkověrní, nenalítnout hned každému, chtít se o všem přesvědčit. Slepá víra není naším ideálem. Tomáš nakonec Pána Ježíše přece uviděl a směl si na něj i sáhnout. Ale my jsme jej neviděli, není tedy naše víra slepá? Právě díky Tomášovi máme dobré důvody, abychom v Pána Ježíše věřili. Když takový skeptik a kritický duch jako on, uvěřil, my můžeme uvěřit také.

A ostatně, člověk nemůže všechno vidět sám. Na mnoho věcí věříme, i když jsme je neviděli. Věříme svědkům, které považujeme za hodnověrné. Kdo z nás viděl například živého delfína v moři na vlastní oči, a přece by bylo k smíchu, kdyby někdo řekl, že nevěří, že jsou delfíni, protože je neviděl. Tomášova chyba byla, že nechtěl věřit svým přátelům, hodnověrným svědkům. Chtěl jen vidět na vlastní oči. Tam kde není dobrá vůle, nestačí k věření dokonce ani vidět na vlastní oči. Farizeové Ježíše viděli, viděli jeho zázraky, slyšeli jeho učení, a přece nevěřili. Nechtěli věřit. Ale i my musíme mít možnost nějakým

způsobem uvidět Pána Ježíše, abychom v něj mohli uvěřit z celého srdce. Musíme mít možnost setkat se s ním.

A kde jinde bychom se s ním mohli setkat, než na stejném místě jako tenkrát, to je ve večeřadle uprostřed jeho učedníků, v jejich společnosti. I dnes je tu mezi námi, sám přece slíbil: „Kde se dva nebo tři shromáždí v mém jménu, jsem uprostřed nich.“ Tu jej můžeme uvidět, srdcem uvidět i my. Uvidět a uvěřit v něj jako Tomáš. Jak vlastně Tomáš uvěřil? Kdy asi Tomáš opravdu uvěřil, že je to Pán Ježíš? Myslím, že když Pán začal mluvit o odpuštění. Když spolu dvě strany bojují na život a na smrt, pak ti, co vyhrají, propadnou mnohdy pomstychtivosti a mstí se těm, kterých se dřív báli. Kdyby ten, co přišel do večeřadla, ukazoval nevím jaké rány, kdyby nechal Tomáše, aby si na ně sáhl, přece by Tomáš neuvěřil, že je to jeho Pán a Bůh, kdyby začal křičet na Petra, že zradil, kdyby začal od sebe vyhánět ty, co spali v Getsemanské zahradě, kdyby hrozil vězením těm, co utíkali do Emauz, kdyby vykázal z večeřadla ty, kteří se báli a přestali mu důvěřovat.

Jenže ten přichází nepřišel jako soudce, ale říkal: „Pokoj vám, tak už se nebojte, je vám odpuštěno a vy také odpouštějte. A komu odpustíte vy, tomu odpustím i já.“ Podle toho poznal Tomáš Ježíše bezpečně, podle toho jej poznali i ostatní. A podle toho se pozná dodnes, zda je v tobě, ve mně, v nás, duch Pána Ježíše: jsme-li milosrdní a trpěliví; když se nemstíme, když umíme odpouštět. Chápete ten úkol? My sami jsme už uvěřili. Aby i jiní mohli uvěřit a uvidět srdcem Krista v našem společenství, musí být mezi námi jeho duch porozumění, mírumilovnosti, smířlivosti a lásky. Vyznejme tedy s Tomášem svou víru: Pán můj a Bůh můj jsi ty! Poděkujme, že nám Pán Ježíš odpustil naši bázlivost a naši malověrnost. A slibme, že i my budeme také jiným odpouštět.

BŮH JE VELIKÝ

Čtyřicet dní po Zmrtvýchvstání Páně se nazývá dobou radosti. Dnes si všimněme, co naši radost brzdí, abychom to znali a mohli se tomu bránit. Kristus Pán nás chce naučit, jak bude mezi námi dál a stále, jak se bude zjevovat, abychom ho poznali a radovali se. Už od současníků víme, že není lehké jej poznat: 30 let žil a pracoval doma, modlil se, pomáhal, a nepoznali ani jeho příbuzní, že je Mesiáš. Potom šel kázat: tři roky není málo na poznání a nepoznali jej, nevěděli, kdo je. Po zmrtvýchvstání se zjevuje těm, co jej měli nejraději, co ho milovali: Magdaléně, učedníkům, a nepoznali jej. Čím to je, že je to tak obtížné? My si totiž děláme o Bohu předčasně hotové představy. A on je jinačí; větší než lidské srdce, než lidská představitost. Kdyby našim představám odpovídal, kdybychom jej snadno poznali, nebyl by to Bůh, ale náš vynález a výmysl. Podívejte se na několik takových předčasných lidských představ.

Možná, že i vám se už někdy zdálo, že se to vykoupení docela nepovedlo. Podle některých měl Pán Ježíš odstranit a načisto znemožnit hřích a zlo. Jenže

on nechal na lidech zda zhřeší a hřích odpustil. Lidé hřeší a Bůh odpouští; Bůh je veliký, lidé malí. Mohou růst. Nebo: tu neděli ráno nehledali Ježíše živého, hledali jen jeho mrtvé tělo. Proto byli zděšeni, že je někdo ukradl. Byli by jej balzamovali, navoněli, dávali kytičky a věnce, putovali ke hrobu, postavili mu pomník. Ročně putují statisíce poutníků do Jeruzaléma, půl miliónu do Říma k hrobu svatého Petra. S hroby si jaksi víme rady. Ale Ježíš k nám přichází živý. S Ježíšem živým mezi námi si moc dobře rady nevíme. Lidské zklamání nad jeho nanebevstoupením dosud doznívá: O kolik teplých místeček víc by mohlo být zde na zemi, kdyby Pán tak zbytečně nespíchal do nebe, kdyby jeho království bylo víc z tohoto světa. Kolik radovských, ředitelských, prelátských, ministerských, kanovnických a jakých ještě titulů mohlo být víc k dispozici.

Ale Ježíš k nám přichází živý. Chce kralovat v lidských srdcích. Nevadí, že nemůžeme putovat k jeho hrobu do Jeruzaléma, k Petrovu hrobu do Říma. Stačí vykročit s láskou zde v kostele k oltáři. Vyjít vstříc Ježíši svátostnému. Následovat hlas jeho evangelia. Tak maličko stačí! Povstat při svatém přijímání ze svého místa, udělat pár kroků k oltáři a setkáš se s živým Kristem. Děláš to maličko? Uděláš to dnes? Vykročíš s láskou vstříc svému živému Pánu? Bůh je ve své lásce veliký! Radujme se z toho!

KOMU ODPUSTÍTE, BUDE ODPUŠTĚNO

Právě jsme slyšeli první Ježíšova slova k apoštolům po zmrtvýchvstání: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ My ta slova právem považujeme jako předání moci odpouštět hříchy ve svátosti smíření. Ale ona jsou výzvou nejen apoštolům, nejen kněžím, ale všem, kdo přijmou Ducha svatého. A k čemu jsou výzvou? V dějinách Církve nikdy nechybělo těch, kteří sis to vykládali jako soudcovskou moc, jako oprávnění soudit své bližní, osvobodit je nebo odsoudit. A podobně si i Pána Boha rádi představujeme jako soudce nad živými a mrtvými, který také vynáší rozsudky, osvobozuje nebo navěky odsuzuje. Je to správná představa o Bohu? Není. Právě taková představa vyrábí ateisty, neboť ateistou se musí stát člověk, když pozná, že on sám je mírnější než Bůh, kterého má milovat. A jen zvrhlému člověku by se líbila představa, že milióny lidí se řítí navěky do záhuby, protože byli nachytáni při nějakém provinění. Kristus přece jasně prohlásil: „Otec nesoudí nikoho.“ A také řekl: „Já nesoudím nikoho,“ protože „Otec neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět zachránil.“

Kdo nás tedy bude soudit? Pán Ježíš to říká jasně: „Kdo má slova slyší a nezachovává je, toho já nesoudím, neboť jsem nepřišel svět soudit, ale spasit. Kdo mnou pohrdá, má svého soudce: to slovo, které jsem mluvil a které on nepřijal, to ho odsoudí v poslední den.“ Vidíte, tak to tedy je: každý jsme soudcem sám sobě. Je velmi potřebné, abychom se zbavili lidové představy o Bohu, že on je trestajícím soudcem. Copak je v lidských silách opravdu milovat

takového Boha, který je vševědoucí a nesmiřitelný mstitel? Tohle není Boží podoba, jak nám jej představují evangelia! Tam stojí: „Milujte i své nepřátele a dobře číňte těm, kteří vás pronásledují.“ My lidé těžko dokážeme tento příkaz plnit, ale Bůh to dokáže, ten dělá, co říká. Ten opravdu miluje i ty, kteří ho pronásledují a odmítají. Kdyby Bůh byl soudcem, kdyby každému přiřkl, co si zaslouží, pak by ho mohl nahradit počítačový stroj. Bůh však nechce být spravedlivým, ale on nás chce ospravedlnit. Bůh se nespokojí jen s registrováním našich dobrých a špatných činů. Bůh chce učinit z hříšníků světce, z nespravedlivých spravedlivé, ze zlých svaté.

Představa Boha spravedlivého, který dobré odměňuje a zlé s chutí trestá, zavádí lidi do ďábelského bludného kruhu zásady: „Jak ty mně, tak já tobě.“ To však je morálka kramářská, morálka opičí, to není morálka dětí Boha, který „nechává slunce svítit na dobré i na zlé a déšť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé.“ Bůh neodsuzuje nikoho. Ztratí se člověk sám. Kdo odmítá Boží lásku, kdo ji nemá a nechce mít, ten zůstane bez ní navěky. Poslední soud, to není velké rozdělení cen a metálů. To prostě každý půjde tam, kam chtěl, kam ho srdce táhlo, kam toužil. Ztracenci jsou ti, kteří Boha nemilují, o něj nestojí, od něj se odvracejí. To, že je Bůh nenutí k sobě, a nebude nutit, to není z pomstychtivosti. Těch ztracenců je Bohu Otci líto, ale respektuje svobodu, kterou jim dal a nenutí je milovat, nenutí je odpouštět. Obrazem situace ztracence je podobenství o nemilosrdném služebníkovi: Pán jemu odpustil miliónový dluh, jen tak z lásky, ale on nečinil podobně. Dal uvěznit bližního pro pakatel. V pekle je ten, kdo neumí mít rád. Nikoho, vůbec nic rád. To peklo nestvořil trestající Bůh, to peklo si tvoří člověk bez lásky. Náš Bůh je Lásky, nic než láska. Zve nás, abychom jej napodobovali: „Přijměte Ducha svatého: komu hříchy odpustíte, budou odpuštěny...“ Poprosme teď společně o tohoto ducha Boží milosrdné lásky nebeského Otce.

ABY DĚTI ŠLY S NÁMI KE ZPOVĚDI

V kteréši farnosti konala se předvelikonoční svatá zpověď. Pak před kostelem se kněz potká s takovouto rodinkou: tatínek rozčilený, maminka smutná, dcera ubrečená: „Nechtěla s námi ke zpovědi! Musel jsem jí vrazit pár facek, jinak by nešla,“ vysvětluje otec. Jak velkou věcí je pro náš život svatá zpověď, to my starší víme, že je to jarní úklid v srdci, že tu odhazujeme smetí a zmetky, že se orientujeme na správný směr života. My starší víme, že zpověď člověku nenahradí žádné občanské náhražky, které si musejí zavádět nekřesťané, aby zaplnili prázdno bez zpovědi: všelijaké veřejné kádrování nebo psychoterapeutické rozhovory v lékařské ordinaci. Máme na to příklad Petra a Jidáše: oba Pána Ježíše zradili, oba toho litovali, oba to oplakávali. Ale potom je tu i velký rozdíl. Jidáš se vyznal před lidmi, před veleradou, a ti se mu vysmáli. Petr se vyznal před apoštolů a Pánem Ježíšem a ten mu odpustil, v lásce ho přijal: „Petře, máš mě rád?“ My starší tohle víme a ke svaté zpovědi jdeme rádi.

Máme tuto životní zkušenost předat i svým dětem, jenže po zlém, fackami, to nejde. Jak na to, abychom naučili děti radosti z obrácení a nápravy za pomoci svátostné zpovědi? Jak mohou rodiče naučit své děti, aby uměly rozeznávat, co je dobré, a co je zlé? Jak naučit děti, aby dovedly zlé pokušení energicky odmítnout?

Dobře vychovat děti, to je úkol nesnadný, to ví každý. Výroba zmetků není jen výsadou průmyslu. Prvotřídní zmetek lze vyrobit i špatnou výchovou v rodinách. Výchova se daří jen tam, kde je trpělivá láska obou rodičů, a kde rodiče vědí, jak na to. Měl pravdu zkušený vychovatel, když říkal: „Když děti zlobí, patří nařezat tátovi nebo mámě, protože špatně vychovávají.“ Všichni rodiče chtějí pomoci dětem do života co nejlépe. Jedni tím, že se jim snaží zajistit dobré vzdělání. Jiní se jim snaží nashromáždit co nejvíc majetku. My, křesťané, víme, že to vše nestačí, když se v dětech nevychová dobrý charakter. Vy na to myslíte a chcete své děti připravit do života dobře a všestranně. Jak tedy na to?

Vychováváte především svým příkladem. Jeden slavný zpěvák vypravoval o svém dětství reportérům: „Bylo nás devět dětí a rodiče, zemědělci, neměli moc času se s námi zabývat. Ale každý večer jsme se společně modlili. Vždy někdo z nás směl říkat modlitby, které jsme znali. Sestra jednou při modlitbě zrychlovala a polykala slabiky, ale tatínek řekl: „Začni znovu, s Pánem Bohem se nesmí mluvit chvatně,“ a já si to do dneška pamatuji. Rodiče se pak před spaním modlili ještě sami. A když jsem viděl, jak tatínek pokleká pokorně před Bohem, myslil jsem si: „Bůh musí být velice mocný, když náš tatínek, takový silák, před ním pokleká. A musí být s tatínkem dobrý přítel, když s ním tatínek mluví v pracovních šatech.“ Když jsme se modlili s maminkou, nikdy nepřerušila modlitbu napomínáním, když jsme nějak rušili. Ba ani tenkrát, když kočka převrhla hrnec u plotny, a já jsem si myslel: „Pán Bůh musí být moc důležitý, když při hovoru s ním maminka nedbá na nic, ani na kočku.“ A tak mi chování mého otce a maminky povědělo o Bohu víc, než později katechismus ve škole.“

Jednou z příležitostí, jak zavést s dětmi nenásilně rozhovor o víře, jsou svátky svatých, svátky církevního roku a nedělní bohoslužby v kostele. To je příležitost, jak živě s dětmi prožívat pravdy víry a život Pána Ježíše. Děti prožívají svátky teprve tehdy, když to, co se slavilo v kostele, má předehru a dohru i doma. Proto 2. vatikánský koncil nazývá rodinu „domácí církev“. „Nemám na děti čas,“ vylouvá se leckdo. Ale každý člověk má času stejně: 24 hodin denně. Rozdíl je jen v tom, k čemu toho času přednostně použijeme, co považujeme za důležité. Věnovat kus toho času dětem, to je čas vždycky dobře investovaný. Rodiče, vy jste to, kdo má první formovat svědomí dítěte. Vy vštěpujete dítěti první zkušenost, že se vyplácí jednat dobře, že jednat správně je radost, a jednat špatně je bolest.

Maminčina pochvala, že si dítě před jídlem umylo ruce, že si uklidilo hračky, že si při návratu domů očistilo boty, že zavřelo dveře, pochvala za tisíc dobrých drobností denně, ta vychovává v dítěti hluboké vědomí, že je dobré

jednat dobře. Jen na základě zkušenosti, že dobrý čin je oceněn a pochválen, rozezná dítě bez potíží, že když maminka jednou řekne NE, má to jistě svůj důvod a je dobré ochotně poslechnout. Boj mezi dobrem a zlem je trvalý stav každého dítěte, i sebelépe vychovaného. I když je mu vštěpována radost z dobra, přece je tu stále zvědavost, která nutká vyzkoušet i to druhé. A tak tu musí být stále na pomoc nesmlouvavá autorita rodičů, kteří důsledně dobré chválí a zlé pokárají a potrestají.

Samozřejmě, pohodlnější je zavírat oči, dětské chyby nevidět, aby měl rodič klid, „aby se nemusel zlobit.“ Zlobit se nemusíš, ba ani nemáš. Dětská lajdáctví tě nemají rozzlobit, je to přece v jejich věku něco docela normálního, ale vidět je máš, máš je pokárat. Velkou pomůckou pro výchovu svědomí je večerní modlitba se vzpomínáním, co dítě udělalo špatného, co je třeba napravit a jak to uděláme zítra lépe. Končíme poděkováním za dobré zážitky a činy dne. Radosti ze svátostného rozhřešení se dítě učí také od vás, když slyší z vašich úst: „Já ti odpouštím, já už se na tebe nezlobím, už je zase všechno v pořádku, mám tě rád.“ Proto rodiče nikdy nesmí trestat ve zlosti, v rozčilení, vztekle. To by strach nahradil lítost a strach ochromuje, brání růstu. A naopak, kde rodiče ze slabošské lásky nic nepotrestají a vše odpustí, nedostaví se u dítěte výčitky svědomí a smysl pro nápravu. Proto věnujte smíru s dětmi a odpuštění čas a pozornost, vždyť vaše chování rozhodne, zda dítě bude mít po celý život vědomí zodpovědnosti za to, co mluví a dělá, nebo zda bude žít jako člověk nezodpovědný. A nakonec si zopakujeme a zapamatujme: Jen laskaví rodiče vychovávají laskavé děti!

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Postavme se teď v duchu vedle apoštolů, kterým se právě zjevil živý Pán, a prosme ho společně s nimi:

Pane, dej, aby stále noví mladí křesťané odpovídali na tvé volání ke kněžskému a řeholnímu životu.

Aby všichni lidé dobré vůle uvěřili v živého Pána Ježíše.

Abychom my, věřící, žili v duchu Ježíšovy lásky.

Aby naše děti se naučili znát a zachovávat Boží přikázání.

Aby nemocní a osamělí se pevně přimknuli k Pánu.

Aby i o nás ve chvíli naší smrti platilo: šťastní, kteří uvěřili.

Bože Stvořiteli a Dárce života, děkujeme Ti za to, žes nám poslal svého Syna. Chválíme tě za to až na věky věků. - Amen.

Nebo:

Pán nás převedl od zármutku k radosti, z otroctví ke svobodě, ze smrti do života. Modleme se k němu za celý svět a volejme:

Za pravý pokoj, radost a upřímnost všech křesťanů.

Za služebníky Církve, kteří jsou pověřeni prohlašovat kajícím Boží odpuštění a milosrdenství.

Za ty, jejichž víra prochází zkouškami a pochybnostmi.

Za ty, kdo nedovedou být k jiným ani k sobě milosrdní a odpouštět.

Za lidi, kteří na různých místech světa po léta trpí válkou a bídou a těžko se k nim dostává humanitární pomoc.

Za ty, kdo trpí naším nezájmem a naší lhostejností.

Za naše společenství, abychom byli zajedno mezi sebou i s ostatními církevními obcemi.

Za ty, kteří patřili do naší farnosti a nyní žijí mimo společenství Církve.

Neboť tvé milosrdenství, Pane, trvá navěky; tys naše síla a pomoc. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

V prvním čtení uslyšíme, jak to změnilo život prvních křesťanů, když uvěřili, že Pán Ježíš žije. Kéž nás to povzbudí k jejich následování.

Nebo:

Prvotní Církev v Jeruzalémě měla jedno srdce a jednu duši. Tato jednota je uskutečněním Ježíšovy velekněžské modlitby: „ať jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal.“ Je důležité si všimnout, že zmínka o jednotě věřících následuje po zprávě o přijetí Ducha svatého. Duch svatý je tou slávou, která spojuje věřící: „slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.“ Tato sláva pak může prýštit na okolní svět skrze působivé hlásání o zmrtvýchvstání a mocné Boží skutky.

1. ČTENÍ Sk 4,32-35 *Jedno srdce a jedna duše.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost.

A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 118, 2-4.16ab+17-18.22-24 Odp.: 1

Odp.: Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

Nebo: Aleluja.

Nechť řekne dům Izraelův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Nechť řekne dům Áronův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Odp.

Hospodinova pravice mocně zasáhla, – Hospodinova pravice mě pozvedla. – Nezemřu, ale budu žít – a vypravovat o Hospodinových činech. – Hospodin mě sice těžce ztrestal, – nevydal mě však smrti.

Odp.

Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích. – Toto je den, který učinil Hospodin, – jásejme a radujme se z něho!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Láska k Bohu se projevuje v lásce k lidem, k našim bližním. Láska je síla, která může měnit k lepšímu celou společnost.

Nebo:

Láska, o které hovoří Janův list, není citem, ale životním stylem a životní silou. Tato láska vytváří společenství nejen s Bohem, ale také s bratřími a sestrami. Znakem pravého společenství s Bohem je zachovávání jeho přikázání. Jeho přikázání jsou břemenem jen pro toho, kdo prožívá svůj život s Bohem jako otrockou povinností, a ne jako vztah lásky k Otci. Pro toho, kdo miluje, nejsou Boží přikázání těžká. Takový člověk skrze víru dostal od samotného Boha sílu lásky, sílu k plnění přikázání. Tato víra otevírá přístup k Boží moci, která člověka uschopňuje k novému životnímu stylu odlišnému od postoje světa, jenž je uzavřený vůči Božímu Synu, a tím také vůči pravé lásce.

2. ČTENÍ 1 Jan 5,1-6 Každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní!

Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání.

Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?

Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 20,29

Aleluja. Protože jsi mě uviděl, Tomáši, uvěřil jsi, praví Pán; blahoslavení, kdo neviděli, a uvěřili. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Lásku nelze vidět, krásu nelze zvážit, věrnost nelze změřit. Kdo hledá smysl života, tomu při tom nepomůže ani měřidlo, ani mikroskop. Ty nejzávažnější věci života nejsou viditelné očima. Tomáš se o tom přesvědčil. Kéž to pochopíme i my.

EVANGELIUM Jan 20,19-31 *Za týden přišel Ježíš zase.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

JEŽÍŠŮV VELIKONOČNÍ DAR

Když se s někým setkáme, pozdravíme se. Dobrý den, říkáme obvykle. Pán Ježíš dnes v evangeliu zdravil své učedníky jinak. Pokoj vám, řekl jim, když se jim zjevil ve večeřadle. Hned třikrát jim tak řekl, aby to věděl každý, jaký velikonoční dar jim po zmrtvýchvstání přináší. Tento velikonoční dar, pokoj přinesl Ježíš i nám dnešním lidem. I celému dnešnímu světu. Ale tu dnešního člověka napadá pochybnost: Kde tedy ten Kristův pokoj je? Copak je na světě méně sporů, hádek a méně válek? Odpověď na tuto naši pochybnost dává Ježíš sám. Při loučení s apoštoly řekl: „Pokoj svůj vám zanechávám. Pokoj svůj vám dávám. Ne takový, jaký dává svět. Já vám jej dávám!“ Podle toho je tedy na světě dvojí pokoj: Mír, který vyjednávají lidé, a pokoj, který nabízí Kristus. Je dobře si toto dvojí uvědomit. Je dobře toto dvojí rozeznávat. Mír ve světě je velká věc, to víme všichni. Víme, jak namáhavé bývá jeho dojednání. Ale víme také, jak je křehký a nestálý, ať je to domácí mír v rodině, ať je to mír mezi národy a státy. Dar pokoje, který nabízí Zmrtvýchvstalý Kristus, to je jistota, to je bezpečí víry. Můžeme to vidět na Tomášovi. Je skeptik, nedá na nějaké povídačky. Je realista, chce hmatatelné důkazy. Není mu v té jeho nedůvěře dobře, ale nemůže jinak. Pak mu Pán Ježíš nabídne svůj pokoj a Tomáš plný radosti volá: „Ty jsi můj Pán! Ty jsi můj Bůh!“ Všimněte si: Pán Ježíš ani slovem nepokáral Tomáše za jeho počáteční pochybování. Stejně tak i my, dnešní křesťané, máme právo na své pochybnosti.

Není to tedy hřích, když o něčem pochybuješ, protože ti něco není jasné. Je to důkaz, že samostatně přemýšlíš, že užíváš svého rozumu. Ale je to i důkaz, že ještě málo toho víš. Hříšné není pochybování, hříšná je až lenost, když se nesnažíš pochybnosti si vyjasnit, vědomosti doplnit a zjistit, jaká je kde pravda. Všimněme si ještě jednoho v dnešním evangeliu. Pán Ježíš říká: „Tomáši, tys uvěřil, protože ses přesvědčil. Sáhl sis na mne, uslyšel mne, uviděl mne. Ale blahoslavení jsou ti, kteří mne neuvidí a přece uvěří.“ Tato chvála se týká nás. My se nesetkáváme s Pánem Ježíšem viditelně, nemůžeme si na něj sáhnout vlastní rukou. My jsme odkázáni, abychom uvěřili svědectví těch, kteří Ježíše po zmrtvýchvstání na vlastní oči uviděli, na vlastní uši uslyšeli, kteří se ho dotýkali. To má na mysli Jan, když píše na konci evangelia: „Toto jsem zaznamenal, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli nový život v jeho jménu.“

Ale skeptik a pochybovač v nás se znovu ozývá: „Dobrá, ale co z toho budu mít, když uvěřím?“ Jan na to odpovídá: Život! Nový, smysluplný, pokojný život z toho budeš mít! Život v tom pokoji, který dává Kristus. Život v takové důvěře v dobrého Boha, že ji nerozvrátí ani ty největší zmatky světa kolem nás. Takovému důvěřování se nenaučíme naráz, najednou. Takový důvěryplný vztah k Pánu Ježíši roste v člověku pomalu, po léta. Měj tedy trpělivost ve svém Tomášovském hledání, ale nepovol. Poděkujme teď Bohu, že jsme si ten vztah mohli upevnit o svátcích, že ten vztah můžeme dnes a každou neděli upevňovat víc a více při mešním eucharistickém setkání. Povstaňme a vyznejme svou víru ve Zmrtvýchvstalého Pána Ježíše.

SÁHNOUT SI NA JEŽÍŠE

Dětičky se radostně připravovaly na první svaté přijímání a tu přijde jedno dítě a říká: „Strejda mi povídal, že není vůbec dokázané, že Pán Ježíš žil. Ať mu ho přivedu ukázat a že pak bude věřit.“ Kdyby ten strejda přišel za někým z nás dospělých, řekli bychom mu: „Ty mi zase přiveď ukázat svůj rozum a já pak budu věřit, že ho máš!“ Ale malý človíček jen kulí očka nad setkáním s dnešním nevěřícím Tomášem. Toho biblického Tomáše, jak jsme slyšeli v evangeliu, ujšťovalo deset jeho přátel, že oni ho opravdu viděli, na vlastní oči, že ho opravdu slyšeli mluvit. Ale Tomáš trvá na svém: co já neuvidím na vlastní oči, na co si já nemohu sáhnout, tomu nevěřím. Důvěřovat je dobré, kontrolovat je lepší, bylo oblíbené heslo minulých let.

Biblický Tomáš dopadl nakonec dobře. Pán stojí před ním, hledí na něj s láskou a zve: Tak si pojd' na mne sáhnout. A Tomáš uvěří: Jsi to ty, můj Pán a Bůh. Jak dopadne ten dnešní Tomáš, strýc toho chlapce? Jak dopadneme se svými pochybnostmi my? I na nás Pán Ježíš v té chvíli myslí: „Blahoslavení jsou ti, kdo mne neviděli, a přece uvěří.“ Pán Ježíš to přísloví obrací naruby: Kontrolovat je dobré, důvěřovat je lepší. Ta Tomášovská snaha sáhnout si, vidět na vlastní oči, ta je motorem všelijakých zvěstí o nadpřirozených zjeveních, která se měla tu nebo tam odehrát. A ať ty zvěsti o zjeveních znějí sebe podivněji, vždycky se najdou lidé, kteří se tam dychtivě hrnou, aby tam také zažili nějaké to nadpřirozeno, aby si mohli sáhnout.

Tahle potřeba v člověku, aby měl hmatatelně dokázáno, co má přijmout jako pravdivé, ten kus pochybujičího Tomáše v každém z nás, to je v jádru věc dobrá. Chudák je takový člověk, který naivně uvěří kdečemu a kdekomu. Ale chudák je i takový člověk, věčný pochybovač, který nevěří nikomu a ničemu. Ten se pak se svým životem nikam nedostane. Představte si situaci takového soudce. Nebyl na místě činu, neviděl pachatele při díle. Ale naslouchá důkazům, které předkládají vyšetřovatelé, naslouchá věrohodným svědkům. Nakonec uvěří a vynese rozsudek. To je i cesta nás, co žijeme už 2000 let po Kristu. Nasloucháme věrohodným svědkům, současníkům Ježíšova života a vzkříšení, svědectvím, jak se nám zachovala v knihách Písma svatého, v tradici Církve.

A ještě jeden důkaz tu máme. Sám Ježíš jej pro nás připravil: je to sedmero svátostí, viditelných znamení Boží přítomnosti. Z nich nejvýmluvnější se mi zdá být svátost oltářní, eucharistie. Jsme tu pohromadě jako apoštolové ve večeřadle. Ježíš k nám mluví slovy evangelia. Ježíš nás zve ke společné hostině: Vezměte, jezte, to jsem já, to je mé tělo. Kdo se takto k Pánu Ježíši přiblíží srdcem, ten už nemá potíže s vírou v něho. Ten může s Tomášem říkat z hloubi věřícího srdce: „Můj Pán a můj Bůh jsi ty.“ A z hloubi tohoto uvěření v Pána Ježíše můžeme plnit i jeho příkaz: Jako poslal Otec mne k vám, tak já posílám vás mezi vaše přátele. Jděte a zvěstujte jim, že já jsem živ na věky a oni mohou žít ve mně a se mnou. Kristus je stejný včera i dnes. Pomohl v pochybnostech Tomášovi, pomůže i nám. Ať je nám tedy každá nedělní bohoslužba setkáním s živým Ježíšem. Abychom pak šli z kostela a říkali to dál: Ježíš žije! Já jsem se s ním setkal.

JE NAŠE VÍRA V JEŽÍŠE ZASTARALÁ ?

„A toto je vítězství, které přemáhá svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo uvěří, že Ježíš je Syn Boží?“ Tyhle verše z dnešního čtení si rádi vybírají bohoslovci za motto svého primičního oznámení, za své kněžské životní heslo. Je plné radostného optimismu, a víc: je plné zářící jistoty o síle víry v Ježíše. Naše generace byla tvrdě konfrontována s výtkou, že víra v Krista je zastaralá, překonaná, nevědecká a staromódní. A to je škaredá obžaloba. Kdopak chce být staromódní, staromládenecký, kdopak chce být ze starého železa. Ale stačí do téhle demagogické fráze o zastaralosti víry jen maličko prstem dloubnout a už se ukazuje, jak je pomýlená. Zastaralá je věda a technika minulého století. Nahradila ji věda a technika dnešní, současná. Ale že zastarala křesťanská víra? To je výrok stejně nesmyslný, jako kdyby někdo chtěl tvrdit, že zastarala mezi lidmi láska, tu že teď nahradí věda, třeba počítače Seznamky.

Jenže, když se dnes dva do sebe zamilují, vědí a cítí a prožívají, že ta jejich láska je něco zcela nového a jedinečného. Něco, co tu na světě dosud nebylo. A mají pravdu. Láska mezi lidmi nikdy nezastará, a proto také nemůže zastarat mezi lidmi víra, protože právě z víry, z důvěry se rodí láska. Láska bez víry neexistuje. A bez pevného zakořenění vírou ve věčného Boha se také nedaří věřit člověku. Víra, naděje a láska nikdy nebudou zastaralé věci v životě člověka, vždyť se jedná o samotné existenční základy člověčenství. Víra je zbytečností jen u zvířat. Životní postoj věřícího člověka byl odedávna charakterizován oním známým: „Zde stojím a jinak nemohu.“

Vždy však se znovu a znovu vyskytují údobí bázně, kdy někteří věřící ztrácejí hlas až k sípání: „Zde stojím, ale mohu také jinak, když musím.“ A tak slyšíme a vidíme kolem sebe doklady věřícího, radostného křesťanství, a hned nato doklady křesťanské malověrnosti. Všude na světě je potřeba odvahy a pevnosti, aby člověk dokázal žít podle svého přesvědčení, podle svého svědomí, podle své víry. A také vědění je nám třeba, že nemáme proč se za svou víru

stydět. Vždyť - znovu si to připomeňme: kde není víry v Boha, tam zakrňuje i víra v člověka. Těžko věřit v člověka, který věří jen sobě, myslí jen na sebe, stará se jen o sebe. Jak mohu takovému věřit? A jak mohu mít rád toho, komu nevěřím? Nezastará nikdy křesťanská víra, protože podobou víry v jednání s lidmi je láska. A bez lásky mezi lidmi byli bychom vůbec ještě lidmi?

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Všichni nějak trpíme slabostí víry či vlastní nejistotou, proto prosme Pána Ježíše:

Probouzej nová kněžská povolání a dej, ať v našich rodinách jsou dobré podmínky pro jejich vznik a růst.

Pane, ty znáš malomyslnost mnohých z nás, veď nás v našem hledání tebe, dej se nám poznat.

Pane, ty znáš trampoty těch, kdo víru hledají, dodej jim odvahy a síly.

Pane, ty řídíš dějiny světa, dej, ať mocní země si uvědomí svou zodpovědnost za běh našeho světa.

Pane, ať se nedají odradit našimi nedostatky ti, co v nás vidí tvůj obraz pokřivený.

Pane, naši zemřelí ať žijí v tvé radosti navěky.

Neboť není jiného jména, v němž by bylo možno dojít spásy. Tvoje je vláda, moc i spása na věky věků. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Teď budeme naslouchat, jak to vypadalo v první farnosti světa, v Jeruzalémě. Jakou úctu měli křesťané u všech obyvatel! Zasloužíme si i my úctu našich spoluobčanů?

Nebo:

Lukáš nám v tomto souhrnu předkládá popis jeruzalémské církve v jejích hlavních rysech: apoštolská činnost doprovázená znameními a zázraky, společenství života a modlitby, síla svědectví a příkladu. Takové působení vyvolává dvě rozdílné reakce: jednak ze strany zatvrzelých vůdců, jednak ze strany prostých a přímých lidí. V našem úryvku je vidět postoj té druhé skupiny, která nachází novou naději i v pouhém stínu apoštola. Právě nemocní, slabí a vyvržení jsou prvními adresáty apoštolského hlásání, stejně jako v době působení samotného Krista.

1. ČTENÍ Sk 5,12-16 *Rostl počet těch, kteří přijímali víru v Pána.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou.

Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 118,2-4.22-24.25-27a

Odp.: Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, - jeho milosrdenství trvá navěky.

Nebo: Aleluja.

Nechť řekne dům Izraelův: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ - Nechť řekne dům Áronův: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ - Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: - „Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Odp.

Kámen, který stavitelé zavrhlí, - stal se kvádrem nárožním. - Hospodinovým řízením se tak stalo, - je to podivuhodné v našich očích. - Toto je den, který učinil Hospodin, - jásejme a radujme se z něho!

Odp.

Hospodine, dej spásu, - Hospodine, popřej zdaru! - Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu! - Žehnáme vám z Hospodinova domu. - Bůh je Hospodin a dopřál nám světlo.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý Jan v nás teď chce upevnit důvěru, která je základem pevné víry: Ať se na světě děje cokoli, jsme v Boží ruce, Kristus je s námi.

Nebo:

Jan má vidění Syna člověka právě v neděli čili v den, kdy Ježíš svým vzkříšením prokázal svou nepřemožitelnou moc. Ve vytržení uslyší nejprve hlas jako zvuk trubky: Trubka zazněla také při Božím zjevení na Sinaji a je nástrojem k ohlášení Kristova návratu na konci času. Sám Kristus se zjevuje v podobě Syna člověka, jenž je obdařen mocí a velkou důstojností, proto má na sobě řízu a zlatý pás. Sedm zlatých svícňů symbolizuje sedm církevních obcí.

Při pohledu na oslaveného Krista člověk nemůže jinak, než padat k zemi. A právě tento mocný Kristus se ujímá člověka, oslovuje ho, odnímá jeho strach. On je totiž první i poslední, On má poslední slovo v lidských dějinách, protože On je ten živý, který přemohl smrt a může otevřít bránu života.

2. ČTENÍ Zj 1,9-11a.12-13.17-19 *Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků.*

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i vytrvalosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“

Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem.

Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 20,29

Aleluja. Protože jsi mě uviděl, Tomáši, uvěřil jsi, praví Pán; - blahoslavení, kdo neviděli, a uvěřili. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Evangelium o pochybovači Tomášovi je i evangelium o Tomášovi apoštolu, vyznavači až do smrti. My jsme často Tomášovi bratři a sestry v pochybování, jsme jimi také v pevné víře v Ježíše Krista?

EVANGELIUM Jan 20,19-31 *Za týden přišel Ježíš zase.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

VELIKONOCE - SVÁTKY JARA, ŽIVOTA A VÍRY

Velikonoce se v novinářských fejetonech označují za svátky jara. Letos jsme z toho jara ještě moc nezažili, ale přece jaro, nový život si nakonec přichází na své: Sněženky se statečně tlačily k světlu i skrz závěje sněhu, olše už se červenají nalitými pupeny, špačci jadrně pokřikují, skřivánek zpíval i nad bílými poli. Jednou za rok bychom se všichni měli zastavit nad mocí života, který vítězí nad smrtí zimy, jednou za rok bychom měli dřepnout na bobek a žasnout nad něhou první sedmikrásky v trávě, aspoň jednou za rok bychom si měli důkladně uvědomit, že se vyplatí věřit na život. Život vítězí, ať je zima jak chce úporná. Není to snadné, věřit na život. My totiž všichni žijeme převážně ve stínu plíživé zimy, ve stínu plíživé smrti. A jsme v nebezpečí, že budeme vidět jen tu zimu, jen tu smrt kolem sebe všude, že ztratíme životní elán, životní optimismus a důvěru. Příliš mnoho zloby, nesmyslů a smrti je všude kolem nás. Důvodů k optimismu nemá člověk nadbytek. A doprostřed této lidské situace přichází křesťanská zvěst o Ježíši. Vyprávění smutné i veselé zároveň. Vyprávění, jak byl hodný na všechny, jak žil jen pro jiné, jak bylo štěstím pro každého, kdo se s ním setkal. Ale toto štěstí mělo krátké trvání: vše zničila smrt.

A teď zaznívá zprostředka smrti hlas života: „Pokoj vám!“ Hlas radosti zní uprostřed neštěstí: „Viděli jsme Pána, žije!“ Co to tu říkají? Jak tomu rozumět? Tento Syn se po celý život spoléhal na svého nebeského Otce, s takovou důvěrou se modlil při umírání: „Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha,“ že

jeho duch zůstal živý v rukách živého Boha. Smrt se rozbila před mocí živého Boha, jako z jara sníh se rozplyne před teplými paprsky slunce. Ale dnešní evangelium svědčí, že tímto obrazem nejsou všechny otázky zodpovězeny. Tomáš a jeho požadavek: chci to vidět, chci se hmatatelně přesvědčit, chci důkazy, to vše jde lidskými dějinami dále a stále. Dokud ten nový velikonoční život nevidíme hmatatelně, neumíme uvěřit, že je možné zemřít a žít.

Tomáš uviděl, sáhl si a uvěřil. Jak je možno uvěřit nám, když my už nemáme možnost uvidět Ježíše mezi námi živého, hmatatelně? Možné to je, musí to být možné, jinak by to po nás Pán Ježíš nepožadoval: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ Odpověď najdeme ve způsobu, jakým žije dál Pán Ježíš po velikonočních. Řekl, že bude žít tam, kde budou dva nebo tři v jeho jménu pohromadě. Tedy zde v našem shromáždění ho můžeme vidět ve tváři bratří a sester, zde ho můžeme uslyšet, když nasloucháme jeho evangeliu, zde může zahořet naše srdce radostí, jako srdce emauzských učedníků. Řekl, že bude žít ve všech chudých, slabých, nemocných a odstrčených na celém světě. Jeho že se dotýkáme, když jim sloužíme. Rozumíš? Když se doma staráte o nemocnou babičku, to sloužíte Kristu. Když maminka pečuje s láskou o děcko, malého naháčka, to prokazuje tu péči a lásku Ježíškovi. Když jdeš navštívit dědu do domova důchodců, to jdeš navštívit osamělého Ježíše. Když řekneš dobré slovo zarmoucenému, poradíš bezradnému, povzbudíš ztrápeného, to těšíš Ježíše.

Pravda, cosi bránilo emauzským učedníkům, že ho nemohli hned rozpoznat, cosi brání i nám, že ho nepoznáváme v lidech kolem sebe. Ani Magdalena nepoznala se vši svou jasnozřivou ženskou láskou, že je to Pán, ale nakonec uslyšela, jak ji volá jménem: „Marie,“ a to už ho poznala. Oproti učedníkům, Magdaléně, apoštolům, máme k dobru přítomnost Církve, Ježíšova mystického těla mezi námi. V ní, v jejích svátostech, v jejím životě, pod jejím vedením můžeme se spolehlivě dohmatat víry v Ježíše. To je tedy i naše velikonoční víra: I já uslyším na závěr svého životního hledání, jak mě Pán volá jménem, mým jménem. A to se pak víra změní v jistotu: „Pán můj a Bůh můj jsi ty!“ Povstaňme tedy k velikonočnímu vyznání: Věříme, Pane, chceme věřit, posil naši malověrnost! Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili!

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

Naslouchali jsme evangeliu o apoštolu, který nechtěl uvěřit, který měl potíže ve víře. Ale budeme-li dobře pozorovat, poznáme, že toto evangelium jedná hlavně o nás. Kdybychom přečetli za sebou vše, co je v Písmu svatém o Tomášovi, zjistíme, že je to pochybovač našeho století a budeme se divit, proč takového člověka si Pán Ježíš vybral za apoštola. Třeba při Lazarově vzkříšení. Donesou diskrétní vzkaz, který nepřikazuje, ale čeká, co udělá: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Apoštolové strnou: snad nepůjde do Judeje, vždyť tam ho chtějí zabít! A Tomáš, ten vidí hned to nejhorší: „Pojďme tam a umřeme s ním!“ Jiná situace: řeč Páně na rozloučenou. Ježíš je zřejmě dojat, připravuje

se na svůj odchod, na nové setkání po smrti v nebi: „Odejdu, abych vám připravil místo u Otce! Vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. A kam jdu, víte a cestu znáte.“ Tomáš se nedá nadchnout, je banálně věčný: „Nevíme, kam jdeš, a cestu neznáme.“ A když Ježíš zase odpoví symbolicky: „Já jsem přece cesta, pravda a život.“ Asi si dál bručel pod vousy: „S takovými zeměpisnými údaji dojdeme daleko.“

Nejvíce se projeví Tomášova povaha při zmrtvýchvstání: Neuvěřím, dokud na vlastní oči neuvidím, dokud si vlastní rukou nesáhnu. Za těmito podmínkami můžeme tušit hloubku Tomášovy bolesti nad tím, že zlí zvítězili, hloubku zklamání. Už si netroufá riskovat zklamání nové, bojí se znovu věřit. Nezažil už každý z nás podobné otřesy, když uvěřil, že se už našel rozumný způsob života, že teď už konečně bude všechno dobré, pokojné a rozumné, jenže skutečnost zabila naši důvěřivost. Takové situace rodí Tomáše. Přicházíš např. v neděli na mši a když máš Bohu při obětním průvodu nabídnout sebe, své dílo uplynulého týdne, tu máš trýznivý pocit prázdných rukou, hluchého a planého života, jako bys celý týden strávil ne dřinou a shonem, ale neúčinně proválel a prolonošil naprázdno. A neumíš se postavit před Boha s modlitbou, jsi prázdný, cítíš bolestně, že nemáš dost živé víry, dost hluboké a uspokojující naděje, dost zahřívající lásky.

Ne, že bys nechtěl, chtěl bys to vše, a jak rád, ale neumíš, nejde ti to. Radostnou zvěstí dnešního evangelia je, že jednou z forem víry je trpět tím, že nemůžeme dost věřit a dost doufat. Litovat, že nemohu litovat je také lítost. Litovat, že nemohu věřit, je také už víra: diskrétní, ale pokorná a poctivá, tedy pravá. Kristus přijal tomášovské nevyznání víry, přijal jeho podmínky, viděl, co je v něm. Lidem jdou vždy Tomášové na nervy, nevidí do nich. Tomáš myslel, že je nevěřící. I my jsme v jádru víc věřící, než si myslíme. Koho mrzí, že neumí víc a lépe věřit, ten už má víru, a dobrou, jenže ne tak oponentnou, jak by chtěl. „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili,“ to je naše sláva. Uvěřili jsme v Ježíše dřív, než jej uvidíme. Nekladli jsme si podmínky. Schází nám vlastně jen jediné: umět se z toho radovat. Poprosme Tomáše o přímluvu, abychom to uměli.

Menším i větším dětem: JEŽÍŠ JE OBRAZ BOŽÍ

Tuhle říkal jeden student: „Vy křesťané pořád mluvíte o Pánu Bohu, jako byste ho kdovíjak znali a zatím jste ho ani neviděli!“ Nenapadlo vás také už něco takového? Pán Bůh by se nám měl přece ukázat, nebo se nechat aspoň vyfotit, abychom věděli, jak vypadá. Jednou dostali děti v náboženství takový úkol: „Namalujte doma, jak si myslíte, že by Pán Bůh mohl vypadat.“ Zkuste si představit, co byste asi namalovali vy... Hanka namalovala obrázek podobně jak bývá na oltáři: velikánského muže, obra, protože je silný a mocný. A s dlouhým bílým vousem, že je starší než dědeček a starší než všichni lidé, starší než celý svět, že je věčný. Jirka ho namaloval jako krále, s královskou korunou a žezlem, aby bylo vidět, že je pánem celého světa a všech lidí.

Toník to namaloval jinak: pomaloval papír mnoha krásnými barvami, jen tak čáry sem tam. Říkal, že je to tak lepší, protože Pán Bůh stejně nemá lidské tělo a ty krásné barvy značí, jak je krásný a nádherný. Petr jen výkres pěkně orámoval a nechal docela prázdný. Pána Boha si nemůžeme stejně nijak představit a tak myslel, že je to tak nejlepší. A Jana, ta to udělala tak, že nalepila na výkres obrázek Pána Ježíše a řekla, že s Ježíšem přišel Bůh na svět, a proto, kdo vidí Pána Ježíše, vidí Boha. Komu byste dali jedničku, komu pětku? Pětku si nezasloužil nikdo, protože každý obrázek nám něco pověděl správně o Bohu. Že jsou ty obrázky tak různé, to je tím, že opravdu není snadné si Boha nějak představit, ono to není ani možné. Jedničky proto byly dvě: prázdný výkres a obrázek Pána Ježíše.

Ten prázdný list říká důležitou věc: Boha nelze ani namalovat, ani nakreslit. Bůh je větší než všechny obrazy, krásnější než všechny barvy, je docela jinačí, než si umíme představit, je nepředstavitelný a nepochopitelný. Chceme-li přesto mít jeho obraz, pak musíme vzít obraz Pána Ježíše. S Ježíšem a v Ježíši přišel Bůh na svět, jak to správně řekla Jana. Co víme o Bohu, víme od Pána Ježíše. On nám vysvětlil, kdo je Bůh, že to není někdo, koho bychom se museli bát, že není hrozný, že není strašidlo. Naopak, že chce být jako náš Otec a má nás rád jako své děti. Tuto dobrou zprávu víme od Pána Ježíše. Pán Ježíš to vysvětloval apoštolům, ale ti to dlouho nemohli pochopit. Dokud žil mezi nimi, tak to ani pořádně nepochopili. Teprve až ho potkali zmrtevýchvstalého. To pak uvěřili.

Slyšeli jsme dnes v evangeliu, jak Tomáš zvolal: „Ty jsi můj Pán a můj Bůh!“ Pochopil, že kdo vidí Ježíše, vidí Boha, kdo zná Ježíše, zná Boha. Jak ale můžeme poznat Boha my, kteří jsme na své oči zmrtevýchvstalého Pána Ježíše neviděli? My máme zapsané zprávy přátel Pána Ježíše, vyprávění apoštolů, a říkáme jim evangelia. Když čteme, nebo když nasloucháme evangeliu o Pánu Ježíši, víme, že v něm máme obraz Boha. A ještě nějak: Kdykoli se sejdeme, jako třeba dnes tady, k svaté mešní hostině, pak Ježíš je mezi námi, přichází k nám při proměnění chleba a vína. Hledáme Boha, a nalézáme jej v Pánu Ježíši.

JAK PROSTÉ JE BÝT KŘESŤANEM

Stalo se, že v sobě našli zalíbení dva mladí: on věřící, ona vychovaná bez víry. A protože se jí Jirka líbil, začala zkoumat, co to jako je, to jeho náboženství. Zнала jednu paní, o které se říkalo, že je pobožná. Ta jí to ochotně vysvětlila: „Když chceš být katoličkou, to se musíš naučit katechismus, musíš umět nazpaměť modlitby, nesmíš jít v pátek maso, musíš chodit ke zpovědi, musíš každou neděli do kostela, nesmíš v postě tancovat...“ Musíš, nesmíš, to bylo jediné, co jí zůstalo v hlavě. Křesťané se podle toho asi moc bojí toho svého Boha. Není divu, že ti, co se jim říká pobožní, bývají mrzouti a podivíni. Ale Jirka takový není, ten je prima chlapec, jak to teda je? Když ji Jirka konečně přivedl za knězem a ona povyprávěla, jak ji školila pobožná paní, pan farář se

diví: „Ale vždyť vy tam přece máte věřící sousedku tu a tu, proč jste se neobrátila na ni?“ Zním ji dobře, ale o té rodině se u nás neříká, že je pobožná, to jsou dobří lidé.“

Milí posluchači, kdo je to tedy křesťan? Pobožný podivín, morous, nebo prima člověk? Co je to vůbec křesťanství? Dříve se v posudcích užíval výraz, že někdo zastává křesťanský světový názor. Je křesťanství světový názor? Je to k nevíře. Dvě tisíciletí už je tu křesťanství, ale stále ještě je nutno vysvětlovat, že křesťanství není politický názor, ale návod, jak být nejlépe člověkem. Takových návodů na životní styl bylo mnoho už před křesťanstvím a je i dnes. Orient zná svou nirvánu, snahu co nejrychleji se rozplynout v prapodstatě. Z východu k nám přichází i jóga, snaha o sladění těla a duše pomocí složitých cviků. Staré Řecko vyznávalo stoicismus, evropská civilizace vytvořila princip života v rasové a třídní nenávisti, v boji. A pak je tu křesťanství. Jaký životní styl hlásá křesťanství?

Četli jsme si ze Skutků apoštolů, co dělali první křesťané: Jednomyslně se shromažďovali, nemocným a ztrápeným pomáhali. Za Kristových časů měli Izraelité své náboženství na výsost komplikované. Tisíce předpisů a zákonů určovalo každý jejich krok, bylo to ono musíš - nesmíš zbožné paní z úvodního vyprávění. Pán Ježíš vyhlásil zákon jediný, zákon lásky: miluj, tj. žij v lásce. Myslím, že pro naši dobu příkaz života v lásce vystihuje nejlépe ono staré úsloví: žít, nechat žít, pomáhat žít. To znamená: Křesťan má právo si žít dobře, krásně, radostně si prožít svůj život, vždyť je to dar od Boha. Ale křesťan nemá nic proti tomu, aby si dobře žili i druzí lidé. Nezávidí jim a nesráží je. Naopak: tomu, kdo pokulhává, podá ruku, aby i on si mohl dobře žít. To je podstata křesťanství: žít, nechat žít a pomoci žít.

Tu ti jistě napadá: Když je to tak jednoduché, kde se vzala všechna ta musíš, nesmíš? Kde se vzal ten formalismus? Příčin je jistě mnoho, ale ta základní je asi v lidské snaze stále všechno vylepšovat, pořádat a systematizovat. Učení Pána Ježíše je myšlenkově hluboké, ale formálně prosté, bez vnějších systémů. A tak člověk znovu a znovu podléhá pokušení, uspořádat Ježíšova slova do pevného systému, přesných otázek a odpovědí, do onoho musíš, nesmíš, odtud-potud, do kodexů a zákoníků. Co tedy dělat, abychom si uchovali osvobozující prostotu Kristova učení, v níž ještě svatý Augustin hlásal křesťanství jako jediný příkaz: „Miluj a dělej, co chceš?“

Kde jinde hledat Krista, než v jeho Slovu, v evangeliích, v Písmu svatém. Proto je nezbytné, abychom se jako první křesťané, i my jednoznačně shromažďovali a společně naslouchali Ježíšovu hlasu v evangeliu. Společná četba a společné rozjímání vytváří jednomyslnost Božího lidu, která je předpokladem svornosti a lásky. Ale je potřeba, abychom se stále znovu vraceli k Písmu svatému i každý osobně. Máme každý své osobní problémy a potřebujeme na ně slyšet Ježíšovu odpověď. Každý den života přináší nové komplikace a Bible, dobře si to zapamatuj, Bible je kniha, v níž je odpověď na tvé problémy. Teď bych tedy měl říci: „Vezmi a čti!“ Jenže není to tak

jednoduché. Je třeba se učit a naučit se Boží hlas zaslechnout a porozumět mu. Křesťanství není světový názor, není to filosofie ani politika. Křesťanství není složitý systém předpisů a zákonů. Křesťanství je prostý způsob jak žít své lidství v lásce: žít, nechat žít a pomoci žít.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Pán Ježíš blahoslavlil toho, kdo v něj uvěřil. Prosme ho:

Dej lidem kteří tě neznají, aby poctivě hledali smysl života a našli jej v tobě.

Dej lidem, kteří tě nechtějí znát, přestože jsou pokřtěni, aby se rozpomenuli, že znamení křtu na jejich čelech navždy bude svědčit, že jsou křesťané, kteří Krista odmítli.

Dej lidem, kteří se zmítají v pochybnostech, aby se naučili plně důvěřovat Boží lásce.

Dej nám všem, kteří jsme malověrní, abychom se stali křesťany pevnými a radostnými.

V křesťanských rodinách vzbuzuj ochotu darovat Církvi nové kněze, řeholníky a řeholnice.

Děkujeme ti, Pane Ježíši, žes mezi své apoštoly vybral i nedůvěřivého Tomáše. Jako ses dal poznat jemu, dej se poznat i nám, abychom i my překonali vlažnost a bázeň vírou v tebe. - Amen.

Nebo:

Vzkříšený Kristus se setkal s učedníky a jistě působí i dnes mezi námi. V jeho jménu svěřme Bohu Otci své prosby za Církev i za celý svět a volejme:

Za pokoj a jednotu křesťanských církví a za to, aby stále více lidí žilo z víry v Krista.

Za lidi, jejichž víra je ohrožena pochybnostmi a palčivými otázkami.

Za pokoj v srdcích a myslích těch, kdo šíří násilí.

Za ty, kteří v důsledku násilí ztratili své blízké, i za ty, kteří přišli o život.

Za ty, kdo žijí v nelidských podmínkách chudoby, útlaku, ponižování a vyhnanství.

Za uzdravení nemocných, utištěných od ďábla a za všechny, kterým se vede špatně.

Za ty, kdo litují svých chyb a hříchů.

Za všechny lidi, aby přemáhali zlo a konflikty silou odpuštění.

Za toto naše společenství, abychom zažívali opravdovou radost z přítomnosti vzkříšeného Krista.

Pane, náš Bože, provázej svým požehnáním každého člověka a celý svět přived' ke spáse skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Klademe, Bože, na oltář tyto dary a prosíme tě za všechny, kdo vyznali tvé jméno a byli obnoveni křtem: dej, ať dojdou do tvého věčného království. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 1. VELIKONOČNÍ

Kristus je pravý velikonoční Beránek

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otcí.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti, Bože, vždycky a všude vzdávali díky; abychom tě chválili a oslavovali zvláště nyní, o velikonocích. Vždyť naše velikonoční oběť je tvůj Kristus. On je ten Beránek, který byl zabit za hříchy světa: svou smrtí naši smrt přemohl a svým vzkříšením obnovil život. Skrze něho vstoupila do světa tvá radost, a celý vesmír a mocné zástupy andělů zpívají píseň o tvé slávě a bez ustání volají:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Srov. Jan 20,27

Pohled' na mé jizvy a dotkni se jich, nepochybuj, a věř. Aleluja.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Dokonej v nás, Bože, velikonoční dílo vykoupení a dej, ať plně žijeme z toho, co jsme od tebe přijali. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Církev je společenství zmrtvýchvstalého Pána. Dnes je nám představena jako společenství věrné hlásání Kristovy radostné zvěsti; jako žijící ve vzájemné lásce, která je účinná ve službě; žije nadějí na neporušitelné dědictví, které je připraveno v nebi; obdařené a oživované Duchem svatým a mocí odpouštět

hříchy. Církev je společenstvím spravedlivých i hříšníků, je lidem na cestě, který prostřednictvím velikonoce přechází od nevěry k oddané víře a vyznání.

K ZAMYŠLENÍ B

Dnes máme neděli Božího milosrdenství. V úryvku Janova evangelia jsme slyšeli o moci odpouštět hříchy, kterou dal zmrtvýchvstalý Kristus apoštolům. V případě pochybujícího Tomáše pak vidíme, jak zcela konkrétně toto Pánovo milosrdenství působí. Přináší změnu postoje a působí jeho vnitřní obrat. Je schopen vyznání velikonoční víry: „Pán můj a Bůh můj.“ Odpuštění, a to jakékoli, zvláště pak odpuštění hříchů ve svátosti smíření, není projevem slabosti, nýbrž velké síly. Bůh ukazuje, že je mocnější než kterýkoli náš zlý skutek. Kolik takové síly potřebujeme my sami k tomu, abychom byli schopni ze srdce odpustit našim bližním. Velikonoce nás znovu a znovu ujišťují o tom, že Kristovo vítězství nad hříchem a smrtí, nad pochybnostmi a neláskou je jednoznačné a definitivní. Kdykoli sami odpouštíme, stavíme se na stranu Vítěze. Kdykoli dokážeme Bohu i sobě přiznat vlastní slabost a ve svátosti poprosit o odpuštění, stávají se Kristovy velikonoce též našimi.

K ZAMYŠLENÍ C

Uprostřed každého křesťanského společenství stojí vzkříšený Kristus. Jeho přítomnost odlišuje Církev od kterékoli více nebo méně dokonalé společnosti. Poznávat, milovat a žít v Kristu je duší života těch, kteří Ježíše poznali. Naším úkolem není zůstat uzavřenými za zdmi kostela a žít ve strachu. Poté, co jsme Pána potkali a poznali především ve společné nedělní eucharistii a kdykoli potom, máme úkol nést poselství o něm a žít zkušenost s ním. Radostné setkání se Zmrtvýchvstalým je přece zavazující. On chce přicházet a oslovovat také skrze nás.